

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 8
SEPTEMBER - OKTOBER 2016

LE ENO JE POTREBNO

MATI TEREZIJA iz Kalkute – svetnica za vse ljudi

Pred slabim mesecem, 4. septembra 2016, je papež Frančišek razglasil za svetnico mater Terezijo iz Kalkute. Je svetnica za vse ljudi: uboge in bolne, brezdomce in umirajoče, gobavce in prizadete, za otroke in odrasle, za bogate in za kralje. Njena ljubezen do bližnjega, zlasti do ljudi, ki živijo na robu družbe, je spremenila na boljše ta

svet. Njen cilj je bil, da bi vsak človek čutil ljubezen in sočutje, še preden dobi hrano in zdravila. Njeno življenje so občudovali velikani tega sveta. V nagovoru ob podelitvi Nobelove nagrade leta 1979 je spregovorila o največji nevarnosti za mir na svetu: »Splav je danes največja nevarnost za mir na svetu. Splav je kot neposredna vojna, ker je to ubijanje človeka z rokami njegove lastne matere.« Skozi svoje celotno življenje je ponavljala prošnjo ženskam: »Prosim matere, ki imajo namen narediti splav, da bi rodile svoje otroke in jih nato podarile meni.« Ko so jo novinarji vprašali, zakaj je na svetu toliko sovraštva in vojn, je mati Terezija dejala: »Ljudje so pozabili, da so ustvarjeni, da bi ljubili. Pozabili so tudi na molitev. Najhujša katastrofa za človeka ni vojna ali potres zemlje, ampak življenje brez Boga. Za človeka, ki zavrne Boga, vse postane dovoljeno.« Papež Frančišek je v homiliji 4. septembra 2016 dejal: »Mati Terezija je bila vse življenje velikodušna delivka Božjega usmiljenja, saj je bila vsem na voljo, tako da je sprejemala in branila človeško življenje, tudi nerojeno, zapuščeno in zavrženo. Zavzemala se je za obrambo življenja, ko je nenehno oznanjala, da je »tisti, ki še ni rojen, najšibkejši, najmanjši, najbolj potreben usmiljenja.« Sklanjala se je nad umirajoče, ki so jih pustili umirati na robu ceste, in jim priznavala dostojanstvo, ki jim ga je dal Bog; njegov glas je dala slišati mogočnikom tega sveta, da bi priznali

svojo krivdo za kriminalno revščino, ki so jo ustvarili oni sami. Usmiljenje je bilo zanjo »sol«, ki daje okus vsakemu njenemu delu, in »luč«, ki je razsvetljevala temo tistih, ki niso imeli več niti solza, da bi objokovali svojo revščino in trpljenje. Mislim, da bomo imeli težave, da ji bomo rekli sveta Terezija, saj nam je tako blizu, da jo bomo še naprej spontano klicali mati Terezija. Ta neutrudna delavka usmiljenja naj nam pomaga, da bomo vedno bolj razumeli, da je edino merilo za naše ravnanje zastonjska ljubezen, osvobodjena vsake ideologije in vsake vezi, ki se razliva na vse, ne glede na jezik, kulturo, raso ali vero. Mati Terezija je rada rekla: »Morda ne govorim njihovega jezika, lahko pa se nasmehnem.« Nosimo v srcu njen nasmeh in ga dajmo vsem, ki jih srečamo. Tako bomo odprli obzorje veselja in upanja tolikim ljudem, ki so izgubili zaupanje in potrebujejo razumevanje in nežnost. »Sveta mati Terezija naj bo vsakemu od nas pomoč, da bi znali iti naproti potrebnim naše pomoči.

Kaplan Rafael

Veseli in bogati ponedeljki

Nadvse sem vesel ideje Doma Marije in Marte, da med počitnicami organizira vsak ponedeljek izlet naših stanovalcev po Logatcu. Nadvse

je dragoceno, da naši stanovalci vidijo in spoznajo Logatec v počasni vožnji v vozičkih in občudujejo lepe hiše, vrtove in cvetje ter ugotavljajo, da so tu doma dobri ljudje.

Tudi tisti, ki so doma iz Logatca, se veselijo, ker vidijo, kaj vse se je spremenilo in olepšalo, da prav žarijo od veselja. Kako ne bi, če pa čutijo, da so ljubljani in sprejeti v tem okolju.

Poleg stanovalcev je že kar ustaljena skupina prostovoljcev, ki že pred deveto uro čaka na dvorišču, ko bodo sestre in negovalke pripeljale pripravljene stanovalce Doma za na pot. Med potjo se razvije pogovor, veselje in spoznavanje drug drugega. V takem lepem vzdušju in razumevanju vsi pozabimo na svoje vsakdanje tegobe. Zares, ljubezen

je tista, ki zdravi. Danes bi kdo mislil ali rekel, le kje boš dobil od 20 do 25 prostovoljcev, ker mora vsak stanovalec imeti svojega. Letos smo enkrat šli skupaj z otroki iz Miklavževega vrtca v Dom starejših v Logatcu. To je bil dogodek. Ljudje, ki se peljejo v avtu, kar ostrmijo. V Logatcu je sicer kar običajno videti vozičkarje, ker je veliko mamic, a tudi očetov ni več sram peljati vozička po cesti. Ampak videti vozičke z otroki in oskrbovance na invalidskem vozičku skupaj na pločniku, to pa je možno videti samo v Logatcu. Ljudje, ki to vidijo in doživijo, vidijo, da je to novo upanje. Poskrbljeno je za vse: od najmlajših do najstarejših. Le-ti vedo, da niso vezani samo na svoj dom ali stanovanje.

Ponedeljkova pot pa ni kar tja v en dan, ampak vedno v konkretni dom, kamor nas dobri ljudje povabijo. Pri vseh nas čaka bogato presenečenje. Ne manjka niti harmonika. Petje pride spontano iz zadovoljnih grl, ko človek pozabi na vse tegobe in skrbi. Vzrok veselja ni vino, kakor pravi Prešeren – ki utopi vse skrbi, v potrtih prsih up budi. Novo upanje nam vliva ljubezen Božja, ko odkrivamo, da smo ljubljeni od Boga. Ni treba veliko in ne kakih bombastičnih besed, le vesel in iskren pogled, pa se v očeh zaiskri solza, ki polni našo dušo. Ti naši ponedeljki nagovorijo mimoidoče pa tudi ljudi v stanovanjih, ki gledajo skozi okno.

Tudi sam grem z veseljem zraven, ker tako večplastno doživljam, kako prav je bilo, da nam je Bog navdihnil to idejo medgeneracijskega doma v času, ko mnogi obupujejo nad mladino, starostniki pa nad svojo betežnostjo in nemočjo.

Ni potrebno godrnjati nad tem, kar nam Bog pošilja vsak dan, ampak v tem videti in doživljati Božjo bližino in se tega iz dna duše radovati.

Če bo kdaj komu težko in se bo čutil osamljenega, naj se nam v prihodnjem letu med počitnicami pridruži in doživel bo resnično veselje.

Župnik Janez

Sveti Mihael, Gabrijel in Rafael

Godujejo 29.9.

Trije nadangeli Mihael, Gabrijel in Rafael so edini angeli, ki so navedeni v Svetem pismu, in vsi trije imajo pomembno vlogo v zgodovini odrešenja.

Sveti Mihael je »vodja vseh angelov«. Njegovo ime v hebrejščini pomeni »KDO JE KAKOR BOG?«. In vnela se je bitka dobrih angelov proti Luciferju in njegovim privržencem, ki so se uprli Bogu. Sv. Mihael je omenjen štirikrat v Svetem pismu, v Danielu 10 in 12, v Judovem pismu in v knjigi Razodetja. Svetega Mihaela kličemo za

zaščito pred Satanom od vsega zla. Papež Leon XIII. je imel leta 1899 preroško vizijo zla, ki bo povzročen v Cerkvi in v svetu v 20. stoletju, zato je napisal molitev za varstvo k svetemu nadangelu Mihaelu in naročil, da se moli ob koncu vsake svete maše.

Krščanska tradicija priznava svetemu Mihaelu štiri naloge: Boj proti Satanu, reševanje duš vernikov pred močjo sovražnika, posebno ob smrtni uri, prvenstvo za Božje ljudstvo, klicatelj in vodnik človeške duše na sodbo.

»Jaz sem Gabrijel, ki stojim pred Bogom.« (Lk 1, 19) Angel mu je odgovoril: »Jaz sem Gabriel, ki stojim pred Bogom. Poslan sem, da spregovorim s teboj in ti sporočim to veselo novico.

Sveti Gabrijel, čigar ime pomeni »BOŽJA MOČ«, je omenjen štirikrat v Svetem pismu. Najpomembnejša omemba Gabrijela je dvakrat v Novi zavezi; ko sporoči rojstvo Janeza Krstnika očetu Zahariji in Učlovečenje Besede v Mariji.

Krščanska tradicija govori, da je bil on tisti, je opomnil svetega Jožefa in oznanil pastirjem, pa tudi, da je bil ob Jezusu v agoniji v vrtu Getsemani in ga krepčal.

»Jaz sem angel Rafael, eden izmed sedmih, ki stojijo pred Gospodom.« (Tob 00:15) Sveti Rafael, čigar ime pomeni »BOG JE OZDRAVIL«, je zaradi ozdravljenja Tobijeve slepote v Tobijevi knjigi. Tobijeva knjiga je edina knjiga, v kateri je omenjen. Njegovo poslanstvo je v tradiciji sprejeto – ozdravljanje in dela usmiljenja.

Nadangel Rafael je omenjen tudi v Jan 5, 1-4

TI TRIJE NADANGELI MIHAEL, GABRIJEL IN RAFAEL SO EDINI ANGELI, IMENOVANI V SVETEM PISMU, IN IMAJO POMEMBNO NALOGO V ZGODOVINI ODREŠENJA. Z ZAUPANJEM SE OBRAČAJMO K NJIM V SVOJIH STISKAH IN POTREBAH, DA NAM IZPROSIJO MILOSTI PRED BOŽJIM PRESTOLOM.

Pripravila Marica

Simon in Juda Tadej (1.st)

28. oktober

Starokrščansko izročilo ve povedati, da so nekateri apostoli po Jezusovem vnebohodu in prihodu Svetega Duha oznanjali evangelij skupaj. Med temi naj bi bila tudi Simon in Juda, ki ju na vseh seznamih apostolov v evangelijih najdemo na desetem in enajstem mestu – na dvanajstem, zadnjem, je vselej izdajalec Juda Iškariot. Zaradi tega sta apostola Simon in Juda neločljivo povezana tudi na vseh svetniških koledarjih katoliške Cerkve in njun praznik obhajamo 28. oktobra.

Simona – ime pomeni 'Bog je uslišal' – sta bila med apostoli dva: prvemu je Jezus, ko ga je poklical, dodal vzdevek Peter (Skala), drugega evangelist Luka imenuje Gorečnik, Marko pa Kananejec, kar je isto v hebrejskem jeziku. To daje slutiti, da je pripadal stranki zelotov, ki je bila prežeta s politično obarvanim mesijanizmom. O njegovem življenju vemo prav malo zanesljivega. Mnogi razlagalci Svetega pisma sodijo, da je bil Simon rodni brat Juda Tadeja in Jakoba mlajšega, prvega jeruzalemskega škofa, ki ga je dal veliki duhovnik Anan leta 62 kamnati. Simon naj bi ga nasledil na škofijskem sedežu v Jeruzalemu. Preden so Rimljani začeli leta 70 oblegati Jeruzalem, je Simon, ki je imel pred očmi Jezusovo napoved o razdejanju Jeruzalema, svoje vernike izpeljal iz mesta. Za časa cesarja Trajana (98–117) je nastopilo veliko preganjanje kristjanov in med tem viharjem je leta 107 kot junaški mučenec dal svoje življenje za Kristusa tudi jeruzalemski škof Simon, ki je bil tedaj star že blizu 120 let. Po drugem izročilu pa naj bi Simon Gorečnik oznanjal evangelij v Egiptu in Juda Tadej v Mezopotamiji, nazadnje pa naj bi delovala skupaj v Perziji. Tam so poganski duhovniki Juda pobili s koli, Simona pa po hudem mučenju prežagali, zato Juda upodabljajo s kiji, Simona pa z žago.

Tudi Juda sta bila v apostolskem zboru dva: Juda Tadej in Juda Iškariot. Prvi je imel tri brate: Jožefa, Jakoba mlajšega in Simona. Slednja dva sta bila apostola in jeruzalemska škofa. Njihov oče bil

Kleofa, ki ga Sveto pismo imenuje tudi Alfej, in naj bi bil brat sv. Jožefa. Tudi njihova mati Marija Kleofova je bila v sorodu z Jezusovo materjo Marijo in je bila med tistimi ženami, ki so spremljale Jezusa na njegovih potih in mu ostale zveste do Kalvarije. Alfej naj bi že zgodaj umrl, zato je sv. Jožef prevzel skrb za nečake, odtod naziv 'Gospodova brata', ki ga zasledimo v Svetem pismu, čeprav sta bila le Jezusova bratranca. Po binkoštnem prazniku naj bi Juda Tadej deloval v Mezopotamiji in nazadnje v Perziji, kjer je umrl mučeniške smrti skupaj s svojim bratom Simonom.

Apostola sta bila dolgo 'pozabljena'; v 18. stoletju pa se je obnovilo zlasti češčenje Juda Tadeja, ki je v današnjih dneh zelo živo. Velja za priprošnjika v skoraj brezupnih zadevah in v številnih cerkvah najdemo njegovo podobo, ob kateri je posebna molitev njemu na čast. Simona so za svojega zavetnika izbrali barvarji, strojarji, drvarji, usnarji, zidarji in tkalci.

Na slovenskih tleh imata apostola Simon in Juda tri župnijske cerkve in pet podružnih cerkva.

V slovenskem ljudskem izročilu veljata Simon in Juda za zimska svetnika, saj ob njunem godu nemalokrat že zapade sneg.

Imeni Simon in Tadej ('velikodušen, hraber') sta pri nas dokaj razširjeni. Oblike imena Simon so še: Simo, Sime, Simek, starinsko Šimen, Šmonca; priljubljene so tudi ženske oblike Simona, Simonka, Simoneta.

Pripravila Marica

SKRIVNOSTNI STUDENEC VRAČA VID IN MLADOST

Takšno je vsaj ljudsko verovanje o izviru v Jakovici na Planinskem polju. Tri vasi, zraven še Laze in Grčarevec, naj bi se imenovale po treh bratih.

Poleg trga Planine, ki si kot največje naselje ob robu Planinskega polja zasluži malce več pozornosti, ne gre prezreti vasic, posejanih po poljskih obronkih. Laze, Jakovica, Grčarevec

in Liplje štejejo komaj nekaj hišnih številk. Pred sto leti je tu delovala opekarna in domačini pravijo, da je bila znana daleč naokoli.

Starejši vedno znova radi povedo, od kod izvirajo imena vasi Laze, Jakovica in Grčarevec. Zgodba se je kar dobro prijela, saj jo poznajo domala vsi, mladi in stari. Menda je nekoč v te kraje pot zanesla tri brate, drugi so popolnoma prepričani, da je šlo za Cigane ali vsaj ljudi čudnega rodu: Lazarja, Jakoba in Grčarja po imenu. Ker so se v teh krajih dobro počutili in so jim prirasli k srcu, so tu ostali, vsak na svojem koncu. Lazar je tako svojo vas imenoval Laze, Grčar se je naselil v Grčarevcu, Jakob pa si je izbral Jakovico. Res je, da so imena neprepričljiva, pa vseeno, kdo bi zameril ljudski domišljiji ... Včasih bratom dodajo še dva, Martina in Ivana. Ta dva sta potem krivca za imeni naselij Martinj Hrib in Ivanje selo.

Laze so na vzhodnem robu Planinskega polja, tik pod železniško postajo Planina. Kraj je bil ovrednoten kot kulturna dediščina. Posebno so zaščitene talne površine. Arheologi domnevajo, da je bilo tu antično grobišče. V začetku prejšnjega stoletja so vaščani na lastno pobudo dali sredi vasi sezidati kapelo Srca Jezusovega. Zvonik kapele je zgolj nakazan, na njegovem pročelju pa je simbol vere, upanja in ljubezni. Posebna stavbna dediščina je Lekanova hiša, postavljena tik ob vhodu v vas, če prihajamo v Laze prek polja. Druga cesta pripelje do Laz iz Logatca in vodi naprej proti Rakeku. Laze so primerno izhodišče za jamarske pohode in izlete.

Jakovica, vas na severovzhodnem koncu Planinskega polja oziroma na zahodnem pobočju Jakovškega griča, je le dober kilometer oddaljena od Laz. Človek ne bi rekel, da vasica na hribčku skriva nešteto zgodbic, bolj ali manj resničnih.

Na severnem pobočju pod vrhom Jakovice žubori studenec, nad katerim je zidana kapelica iz 15. stoletja, posvečena devici Mariji. Imenujejo jo tudi Marija v Leščevju, na hribu pa kraljuje cerkvena sv. Mihaela. Kapelica stoji torej na vodnjaku, nekoč pa naj bi bilo tu pogansko svetišče, posvečeno neznanemu vodnemu božanstvu. Zanimivo je vprašanje, od kod vendar ta voda, ki nikoli ne presahne, saj vaščani naokoli ne poznajo nobenega izvira.

Vse premalo je znanega o zidavi stare kapelice v leščevju in tudi o skrivnostnem studencu pod njenimi zidovi ne vemo prav veliko. Kraški pojav na razmeroma visokem kraju in eden od redkih daleč naokoli že sam po sebi buri domišljijo. Dovolj skrivnosten je, da je lahko ljudska fantazija napletla okrog tolmunca neverjetne zgodbe, med drugim o tem, da čudodelna voda – ta menda nikoli ne presahne – pomaga zoper vse bolezni, še posebno dobra in zdravilna pa je za slabe oči. Menda bi celo

slepi spregledali, če bi se umili v tem izvirku. Poleg tega ima tudi moč, da človeka pomladi.

Viri: Primož Hieng, Slovenske novice

HIPOKRATOV KOTIČEK

Lahko zeliščarji sedaj že počivamo?

Prišla je jesen, barve v naravi postajajo vedno lepše, pisane, in narava se pripravlja na nov letni čas. Zeliščarji lahko naberejo marsikaj tudi v jesenskem času, predvsem plodove in korenine.

Pa začnimo pri plodovih. Vsi najprej pomislimo na šipek, ta bo zrel za nabiranje in sušenje, za marmelado pa ga mora dobiti vsaj ena slana. Verjetno bo to kmalu, saj so jutra izredno mrzla.

Jagode bezga so v glavnem že pobrali ptiči, pravkar pa sem na vrtu obrala grm z aronjo in jagode aronje že sušim, da jih potem suhe zmeljem in dodam čajnim mešanicam za čaje proti prehladu.

Od zelenih zdravilnih rastlin bom pobrala še zadnjo meliso, meto in mlade koprive. Pa ne pozabite, sedaj je pravi čas za smetliko – Mojčino rožo, ki je za oči nepogrešljiva.

Najpomembnejše pa so za zeliščarje korenine. Oktober in november sta prava meseca za to. Nadzemni del rastline se počasi suši in zdravilna zel gre v korenine.

Korenine izkopljemo, očistimo in takoj damo v žganje, olje ali pa jih sušimo. Najprej bom kopala regratove korenine in jih posušila – te bodo za Ašičev čaj KRRT. O tem sem že pisala in ga vsi verjetno poznamo.

Naslednja korenina je baldrijanova. To bom dala v »šnops« za tri tedne in pripravila tinkturo za boj proti nespečnosti in pomiritvi.

Potem bom kopala gabezove korenine. S temi je najbolj neprijetno delati, ker so zelo sluzaste. Nekaj jih bom dala v olivno olje za mazilo, nekaj pa v žganje za tinkturo.

In ne nazadnje, divji kostanj bo kmalu odvrget plodove in tudi te potrebujem za kostanjevo mazilo. Iz izkušenj vem, da je treba kostanjeve plodove olupiti, posušiti, potem pa jih damo v olivno olje, da bomo imeli pripravljen macerat za kostanjevo

mazilo. Nekaj divjega kostanja bom pustila v prahu, pri vnetem grlu je odlično pomagalo, samo užiti ga je težko.

In ne nazadnje, v mojem imaunalu (tinktura ameriškega slamnika) manjkajo samo še korenine. Te pa dam v že pripravljeno tinkturo, v kateri sem 6 dni namakala celo rastlino.

Potem pa začnem s preventivo proti zimskim boleznim. Pila bom po 30 kapljic svojega imunala tri tedne.

Tako imamo zeliščarji vedno kaj početi in zelo prijetno je pogledati na polno polico posušenih čajev.

Kako lepa darila bomo lahko pripravili za svoje najbližje in prijatelje. Vse je nabrano in pripravljeno z veliko ljubeznijo in lepim odnosom do narave. Pa tudi s hvaležnostjo, da to lahko počnemo.

Metka R.

LITERARNI KOTIČEK

Cesarjeva mama

Njena hiša je stala na preglednem ovinku, prostora okrog je bilo malo. V kotanji je stala, tako da si imel občutek, kot da drsi nazaj.

Revni so bili in številna družina je težko živela. Odraščajoči otroci so odšli v mesto in tam ostali ter se ustalili.

Zdaj je živela sama z ostarelim možem. Leta trdega dela in življenja so jima vtisnila pečat. Cesarjeva mama Francka je bila suha in vedno črno oblečena. Spominjala me je na črno ptico, ki od časa do časa razpre krila in jih zopet sklene. Zastrahujoča ni bila, a tako sem videla.

Redkobesedna je bila, za razliko od svojega klepetavega in bistrega moža. Umazan in strgan je hodil naokrog, vzpodbude glede umivanja niso zalegle. Voda je bila dragocenost in ni prišla sama na dom.

Samo drobec zanimivosti iz njegovih početij: ta so bila nam otrokom v veselje, saj je velikokrat hlače ujel šele pri kolenih. Sklonil se je in na moje veliko veselje se je »videl grabenček«. Tedaj sem stekla k mami ter ga zatožila, ona je komentirala: »A že spet!«

Imel je par volov in tako naučene, da so hodili za njim brez povodca. Se je pa zgodilo, da je odšel z njive s polno naloženim vozom. Prispel je

domov in živino hotel dati v hlev. A glej, o živini ne duha ne sluha, voza z voli ni bilo nikjer.

»Glej ga, zlomka, kje so pa ostali?« se je pridušal.

Našel jih je na njivi, kjer so ga še vedno čakali. Tam jih je bil pozabil.

Obiskovala sem ju le občasno, ker sta bila dva in družbe nista tako zelo potrebovala. Vsako pomlad sem prvi šopek zvončkov ponesla prav mami Francki. Najbrž sem hotela njen dom v kotanji in njeno temnino posvetliti. Vesela jih je bila. Prijela jih je s svojimi revmatičnimi suhimi prsti. Pomagala si je z drugo roko, sicer bi se razsuli. Dvignila jih je k obrazu ter se nasmehnila. Njena temnina se je posvetila in zadihala je bolj veselo.

Zame je tedaj pričela prava pomlad.

Že dolgo ni več Cesarjeve mame Francke. A njena hiša še vedno stoji. Osamljena je. Miruje in pripoveduje zgodbo o senci in svetlobi, dobroti in trpljenju. Živi naprej preko njenih otrok. Le-ti prihajajo tja, da pokosijo travo in negujejo dom. Prihajajo v leta svoje mame, ostareli so. Srečujejo se pogosto, iskrivosti jim ne manjka. Posedejo skupaj in obujajo spomine. Cenijo preteklost ter si pomagajo. Večkrat zapojejo in radi gredo k maši. Dobrovoljni otroci so.

Pokukali so na dan kakor tisti moji pomladanski zvončki, ki jih je mama Francka s tako skrbjo držala v svojih rokah. Osvetlujejo dom, da ostaja živahen in ne osamljen. Toplota krušne peči še ni ugasnila, diši po kruhu in jih vabi:

»Pridite! Pogrejte se, zaradi vas ostajam topel in spoštovan.«

/Iz knjige Zaznamovale so me/

Majda Jarem Brunšek

Encijan

Encijan, encijan, tvoj cvet je plav,
plav kakor očki dve, plav kot morje. 2 X
Gorska sleč, gorska sleč, tvoj cvet je rdeč,
rdeč kakor lički dve, rdeč kakor kri. 2 X
Očnica, očnica, tvoj cvet je bel,
bel kakor zobkov krog, bel kakor sneg. 2 X
Celibat, celibat, tvoj cvet je zlat,
zlat kakor mašni plašč, zlat kakor klas. 2 X

Župnik Janez

I. Prvi šolski dan

Ko sem se šla 1949. leta, konec avgusta, vpisat v 1. razred sedemletke v Godoviču, sem s sestro Jerico in njeno sošolko veselo tekla do šole. Veselila sem se šole.

Potem pa je prišel tisti 1. september, ko je bilo treba v šolo. Pouk smo imeli popoldan. Po kosilu sem se umila in ko sem si umivala noge, je prišel domov na kosilo brat Miha, ki je bil za vajenca v trgovini. Rekel mi je: »Zdaj boš pa videla; vsak dan boš tepena v šoli!« »Pa v šolo ne grem!« sem rekla in zlezla v kot na klop za mizo. Mama me je lepo prosila, da naj grem. A ni nič pomagalo. Ata ni bilo doma, on bi me na silo zvlekel izza mize. K sreči je malo pred eno prišla iz šole sestra Jerica in me peljala v šolo.

Pouk smo imeli pri Marjanci v hiši, ker so šolsko stavbo obnavljali, ker je bila med vojno porušena. S sestro Jerico sva sedli zadaj, ker je bil prostor samo še tam. Prišla je učiteljica Dragica Kosmač, sestra pisatelja Cirila Kosmača, in začela pripovedovati zgodbo. Poslušala sem z odprtimi usti. Vrata v hišo so bila spredaj, pri učiteljici. Naenkrat sem zagledala Jerico, ki je šla iz učilnice. Stekla sem za njo. Učiteljica me je ujela in me zadržala. Grizla sem jo za roko in mlatila po njej tako, da me je morala izpustiti. Zunaj sem ujela Jerico. Peljala me je nazaj. Tako je Jerica hodila z mano v šolo; spominjam se, da kake tri dni, Jerica pa je trdila, da 14 dni – dokler nisem spoznala, da je v šoli lepo.

Beg skozi okno

Bilo je v 2. razredu sedemletke, spomladi. Dopoldan pri pouku smo bili razigrani in smo nagajali. Bilo nas je 12. Učiteljica je rekla, da bomo ostali pri pouku nekaj ur, saj je imela pouk tudi popoldan. Nekaj časa je

bila z nami, morali smo se učiti, potem pa je šla v svoje stanovanje v prvo nadstropje na kosilo. Ko je ni bilo, je sošolec Drago rekel: »Zbežimo skozi okno.« Vhodna vrata so bila zaklenjena. Razen dveh pridnih punčk smo vsi šli po čevlje na hodnik. Največji je

odprl okno in drug za drugim smo poskakali skozi okno. Bila sem zadnja, ker sem bila najmlajša. Ko sem zlezla na okensko polico, je prišla učiteljica. Kljub temu sem skočila skozi okno, si nataknila čevlje in tekla domov.

Drugi dan nas učiteljica ni pustila v šolo. Zunaj smo morali stati v vrsti, dokler se nismo opravičili.

Se nadaljuje ...

Karolina Medvešček

TAM ZA TURŠKIM GRIČEM

1. Tam za turškim gričem,
tam je dost' fantičev,
k' se za nas vojskujejo. 2 X

3. Oh, adijo, očka,
oh, adijo mam'ca,
oh, adijo, sestra, brat,
zdaj se vid'mo zadnjikrat.

5. Tam so črni dimi,
tam se nič ne vidi,
kamor krogla prileti. 2 X

7. Krogla priletela,
v srce me zadela,
in me težko ranila. 2 X

2. Očka ljubeznivi,
saj vi niste krivi,
da jaz moram bit' soldat. 2 X

4. Žena, tvoja roka,
skrbi za otroke,
kadar mene več ne bo. 2 X

6. Tam se nič ne smili,
oče svoj'mu sini,
sin pa tud' očetu ne. 2 X

8. Eden je brez roke,
drugi brez noge,
tretji glavo v rok' drži,
četrť na skal' brez rit' sedi.

(Zadnjo kitico smo spesnili bogoslovci)!

Župnik Janez

SPOMINSKE DROBTINICE

Zadnja brzojavka s sprehoda

Letošnje vroče poletje je postreglo z lepim, sončnim vremenom. Baje smo se samo enkrat ustrašili dežja, čeprav se je kmalu zvedrilo. Ta ponedeljek, 29. avgusta 2016, pa sem se zbudil ves premočen od glave do pete. Zajtrk mi ni šel preveč v slast. Slabo sem se počutil, zato sem

legel v posteljo in zaspal. Mateja me prebudi, ker rabi voznika za vozičke. V naglici sem pozabil kapo in proti Zelenici smo krenili po soncu. Sonce me je žgalo v tilnik, kuhalo me je, noge so postajale telečje. Blažena senčica pri Trčkovih. Vode, soka in košček sladkega sem spravil v sebe. Gledam Domovce na vozičkih ter prostovoljce, kako slastno jedo pripravljeno malico, sladkarije in pijejo pravo kavo. Zadonela je harmonika, vsi potegnemo še s pesmijo. Naraščajoče veselje in tudi sonce je vedno bolj grelo. Potrebno se je bilo posloviti. Trčkov brat Jaka, ki je župnik v Šentrupertu, je vzel pod šofersko komando svojo nepokretno in bolno mamo, ostali šoferji pa še ostale. Kakor je bila pot navzgor naporna, tako je bila tudi pot po klancu navzdol. Na čelu kolone so bile pokretne stanovalke Doma pod vodstvom Mateje, za njim pa pevsko razporežen naš župnik Janez. Naša četica je le prispela prešerno in varno do Jačke, čez most in že smo bili na ravnem. Vesela družina je s pesmijo kot v procesiji oznanjevala mimoidočim veselo novico. Tudi Bog nas, starce, bolne in invalide, ljubi po Jezusu Kristusu. Ljubi tudi učitelje/ice in pedagoge, da vstopijo v novo šolsko leto. Po znanih avtomobilih na naši desni, nasproti športne dvorane, so se že pripravljali za nove pedagoške izzive.

Malo naprej nam prekrizajo pot malčki iz našega vrtca. Župnik je malo vrtal v te male dušice in ugotovil, da so stari 3,4,5 let. Skupaj z vzgojiteljicami smo zapeli nekaj otroških pesmi, katerih se še nekaj spomnim po več kot šestdesetih letih.

Zdaj pa nasvidenje v naslednjih počitnicah. Prevezli nas bodo spočiti animatorji na torkovih, sredinih in četrтковih srečanjih.

Ne pozabimo še na maše, kulturne dejavnosti, krožke ... Tu se vedno

dogaja. Naj živi Dom Marije in Marte. Ljubezen do bližnjega je ljubezen do Jezusa, Marije, ki moli za nas.

Slavko Ogrizek

Izlet

»Dragi prostovoljci in prostovoljke ...« se je glasilo vabilo na izlet. Pa smo šli oziroma smo se peljali z avtobusom. V lepem, prevročem dnevu se nas je nabralo za en ne prevelik avtobus. Ob 9.30 smo krenili proti Cerknškemu koncu oziroma Bloški polici. Prva postaja je bil ogled Bloškega muzeja. Prijazen možakar Matej nam je natrosil veliko zanimivosti v zvezi z smučarijo na Blokah. Prav zanimivo bi bilo pogledati, kako bi se po zaletišču velikanke pognal naš Peter Prevc z bloškimi smučmi. Mislim, da bi bila polomija na celi ...

Z zanimanjem smo si ogledali Napoleonov most, ki trdno zgrajen kljubuje vsem današnjim prometnim tegobam. Pa tudi stari vaški vodnjaki oziroma korita so zanimiva in vredna ogleda. Po teh vodnjakih oziroma koritih so prebivalci dobili svojevrstna imena. Eni so bili »KORITARJI« in drugi, katerim je voda pritekla v hišo po ceveh iz pipe so bili »PIPARJI«. Pogled smo usmerili tudi v velik, odslužen dimnik na veliki stanovanjski hiši. Tu si vsako leto »postelje« svoje gnezdo štoklja, ki je lani izvalila 6 belih gospodičen. Lepo poskrbi za svoj zarod. Vodiču Mateju ni zmanjkalo besed. Marsikaj zanimivega smo izvedeli o krajih na Bloškem koncu, o zelo hudih zimah, o navadah in življenju na tem lepem delu Slovenije.

Ker prazna vreča ne stoji pokonci, smo bili deležni tudi dobrega kosila in še boljšega sladoleda v kmečkem turizmu. Le kavica je manjkala, zato smo se odpeljali še na ogled Bloškega jezera, na dobro kavico in še boljše domače salame. Potem pa na pot proti domu.

To je bil dan, ki ga dal je Gospod.

O, da bi bilo še veliko takih dni.

Ljudmila

Karitas in dan služenja

Dan služenja prostovoljcev Karitas je začel z mašo župnik iz Podutika v Ljubljani, Marko Čižman. V nagovoru oziroma homiliji se je dotaknil prostovoljcev Karitas, ki iz dneva v dan služijo ubogim, bolnim, starostnikom in vsem, ki so v stiski. Pobuda in zahvala vam, »karitasovci«, so besede »kar si naredil ubogemu, si naredil meni; pravi Jezus Kristus. »Karitasovci«, zgled ste dobili v novopečeni svetnici materi Tereziji iz Kalkute. Na žalost je Kalkuta tudi v Sloveniji. Ni tako hudo kakor v Indiji, a zavrženi in ubogi so med nami! Zato naj vse stopimo skupaj in pomagajmo ne samo z besedo, ampak tudi z dejanji. Po maši so »karitasovci« organizirali z nami srečanje z prigrizkom in pijačo (sok, kava, vino). Marko Čižman je vzel kitaro in z našim župnikom Janezom smo zapeli venček narodnih. Tudi harmonika ni manjkala. Karitasovci so poskrbeli za vse. Vzdušje je raslo izminute do minute v minuto in veseli smo se poslovili s tega prijetnega srečanja.

Slavko Ogrizek

Pričetek rednih tedenskih skupin za samopomoč

Ko na zelenih drevesih opazimo prve rumeno obarvane liste, ugotovimo, da je pred vrati jesen. Končujejo se počitnice in na šolskih dvoriščih je spet veseli živžav.

Tudi v domovih za starejše se zopet začnejo redna tedenska srečanja skupin starih ljudi za samopomoč. Skupina BETANIJA ima ta srečanja vsako sredo ob 15. uri. Tako člani skupin kot voditeljice se teh srečanj veselimo.

Srečanje pričnemo z duhovno mislijo in nato nadaljujemo s temo, za katero se pač odločimo, in pri tem sodelujejo vsi člani. Odločamo se predvsem za teme, ki nas povezujejo, spominjajo na mladost in nas medsebojno zbližujejo. Z nekaterimi člani smo skupaj že po deset in več let. Vsa ta srečanja so nas na poseben način povezala tako, da smo postali resnični prijatelji. Marsikaj si zaupamo in povemo. Za vedro razpoloženje poskrbimo z narodno pesmijo in različnimi šalami. Naša Ivanka pa nas kdaj preseneti tudi s harmoniko, še posebno, če ima kdo rojstni dan. Vsakič pa si privoščimo tudi kavico s piškoti. Enkrat mesečno organiziramo v Jožefovi dvorani skupna srečanja vseh štirih skupin, kjer pripravimo srečelov, martinovanje, miklavževanje in

pustovanje. Obiščejo nas različni ansambli in pevski zbori, enkrat letno pa imamo tudi zanimivo potopisno predavanje. Skratka, namen teh skupin je polepšati dneve našim stanovalcem Doma.

D. K.

TAKE LUŠTNE

Jezus Jožefov sin

Tesarstvo – mizarstvo s.p.
1221 Nazaret

Spoštovani!

Zahvaljujemo se vam za zaupanje, ki ste nam ga izkazali s poslanim curriculum vitae 12 moških, ki ste jih izbrali, da bi v vaši novi organizaciji prevzeli odgovorna delovna mesta.

Po natančni preučitvi karakternih značilnosti posameznikov in poglobljenih analizah primernosti njihovih kompetenc smo strokovnjaki iz specialnih področij psihološke, sociološke in nevrolingvistične znanosti prišli do naslednjih ugotovitev:

Skoraj vsi kandidati so premalo izkušeni in imajo velik primanjkljaj tistih lastnosti in zmožnosti, ki bi omogočale učinkovito opravljanje dela v organizaciji, ki jo želite ustanoviti. Med njimi ni zaslediti pripravljenosti

za timsko delo, obenem pa tudi nimajo osnovnih komunikacijskih veščin, ki so nujne za razvoj ekipnega potenciala.

Pri Simonu Petru je zaznana nesposobnost uravnavanja čustvenih odzivov, ki se izraža v hitro spreminjajočem razpoloženju in odločitvah za skrajnosti. Andrej je v osebnem razvoju nedorasel, zato nepripravljen za prevzem odgovornosti, medtem ko je pri Janezu zaznati veliko senzibilnosti, ki utegne biti ovira pri zagotavljanju profesionalne distance v odnosih. Zebedejeva sinova, Janez in Jakob, še vedno sledita ambicijam matere in dajeta prednost osebnim interesom pred skupnim dobrim. Tomaž je nagnjen k oporekanju in razpravljanju o dejstvih, kar ima lahko negativen vpliv na skupino. Natanael izraža naivnost in neiznajdljivost v vzpostavljanju stikov z ljudmi, pri Filipu pa je opaziti počasnost v dojemanju razlag.

Čutimo dolžnost, da vas opozorimo, da je Matej na črni listi protikorupcijske komisije sinedrija v Jeruzalemu. Jakob ima nevarno težnjo po radikalnih spremembah in ukrepih, ki mejijo na utopijo in se menjujejo s fazami depresije. Prijateljevanje Simona Zelota z ekstremisti kaže na osebo, ki je dovzetna za neodgovorna dejanja in jo je težko kontrolirati.

Edini kandidat, ki je po naših analizah in spoznanjih strateškega načrtovanja primeren, je Juda Iškarjot. Odlikuje ga menedžerska usmerjenost, fleksibilnost in hitro učenje, z lahkoto se prilagaja spremenljivim razmeram. Naloge opravlja z veliko mero samoiniciativnosti, pripravljen je na izzive in tveganja. Ima nadpovprečne komunikacijske sposobnosti in pomembna znanstva v visokih krogih ter odlično obvlada organizacijske in vodstvene veščine. Pri delu je ambiciozen, ima visok nivo motivacije in se ne boji odgovornosti.

Upamo, da bo naša ekspertiza pripomogla k uspešnemu razvoju vaše organizacije, ki ji želimo uspeh in trajnost.

Doc. dr. Izak Stagirit

Karierni svetovalec pri AMHR

Priloga: Račun za opravljeno študijo

Zapisala Marjana Bizjak

(pred več leti je bila delovna terapevtka v Domu Marije in Marte, sedaj je direktorica Doma Talitakum v Postojni).

Piše: Marta Jerebič

Objavljeno 28. 08. 2016, ob 07:00

Mati Terezija iz Kalkute bo prihodnjo nedeljo razglašena za svetnico. Za blaženo jo je 19. oktobra 2003 razglasil Janez Pavel II. Slovesnosti se je takrat udeležilo 300 tisoč ljudi z vsega sveta. Med njimi je bilo veliko romarjev iz dežel tretjega sveta, v prvi vrsti pa je namesto običajnih visokih gostov iz političnega in kulturnega sveta na izrecno željo misijonark ljubezni sedelo 2 tisoč brezdomcev. Na trgu sv. Petra je tako potekal praznik najbolj revnih med revnimi oziroma praznik kulture človekovega dostojanstva.

Papež Janez Pavel II. je bil oktobra 2003 že tako oslabel, da je njegovo pridigo v celoti prebral takratni substitut za splošne zadeve v državnem tajništvu. Kljub temu pa je bil govor prepleten z osebnimi vtisi Janeza Pavla II. o tej duhovni velikanki 20. stoletja.

Mati Terezija je namreč večkrat prihajala k papežu in mu pripovedovala o svojih izkušnjah v službi vrednot evangelija. Označil jo je za pogumno ženo, ikono usmiljenega Samarijana, služabnico najbolj odrinjenih. Ključni stavek za razumevanje njene službe ubogim je Jezusov stavek: "Kar ste storili enemu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili". Prepričana je bila, da s skrbjo za telesa ubogih, pravzaprav skrbi za Kristusovo telo.

Janez Pavel II. je spomnil tudi na to, da je Mati Terezija doživljala izjemno težke duhovne trenutke, ko se je lahko samo nepopustljivo oklepala molitve pred Najsvetejšim. Ta duhovna Kalvarija jo je pripeljala do tega, da se je vedno bolj "istovetila s tistimi, ki jim je vsak dan služila", pri čemer je bila tako kot oni večkrat deležna zaničevanja in odklanjanja.

Zato je večkrat ponavljala, da je "največja revščina biti nezaželen". Na podelitvi Nobelove nagrade za mir leta 1979 v Oslu je dejala, da če kdo sliši o ženi, ki hoče splaviti svojega otroka, naj jo skuša prepričati in otroka prinesiti njej. "Jaz ga bom ljubila, ker v njem vidim znamenje Božje ljubezni", je dejala na podelitvi.

Niti konflikti in vojne je niso ustavili, je o njej na slovesnosti beatifikacije še menil sedaj že svetnik Janez Pavel II.

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v fizioterapiji VI. nadstropje;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v fizioterapiji VI. nadstropje;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- ČETRTEK, 29. 9. 2016, ob 8.30 uri; romanje otrok in stanovalcev na Brezje;
- TOREK, 4. 10. 2016, ob 14. uri: druženje z otroki RK iz OŠ;
- ČETRTEK, 6. 10. 2016, ob 9.30. uri: babica pripoveduje v vrtcu;
- TOREK, 11. 10. 2016, ob 9.30 uri: kostanjev piknik na dvorišču vrtca;
- ČETRTEK, 13. 10. 2016, ob 9.30 uri: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 13. 10. 2016, ob 14. uri: Silvine sladke dobrote;
- SREDA, 19. 10. 2016, ob 9.30 uri: Moški PZ - Zagriški fantje;
- ČETRTEK, 20. 10. 2016, ob 19. uri: predavanje v Jožefovi dvorani;
- SREDA, 26. 10. 2016, ob 9.45. uri: kino v Jožefovi dvorani;
- PETEK, 28. 10. 2016, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija Urbanc

Marjeta Cimerman

Jakob Mihevc

Ivana Kogovšek

Marija Pencelj

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Ljudje nosimo v sebi veliko pesmi, ki smo se jih naučili v mladosti ali kdaj pozneje. Spodaj je napisana zelo znana pesem, ki pa ji manjka nekaj besed. Vaša naloga je, da dopolnite besedilo.

O VRBA, SREČNA, DRAGA _____ DOMAČA, KJER HIŠA
MOJEGA STOJI _____! DA B'UKA _____ ME IZ TVOJGA
SVETA SPELJALA NE BILA, GOLJ'FIVA _____!

SMEJALNICA

Moški s tremi lasmi na glavi pride k frizerju in reče: »Uredite mi pričesko!« Frizer začne in mu med česanjem izpuli en las. »Kaj bova pa sedaj?« vpraša frizer. »Počešite me na prečko!« odvrne moški. Frizer ga spet začne česati, ko izpade še en las. »Pa zdaj?« vpraša frizer. »Ah, kar pustite skuštrano,« odgovori moški.

Lovec Božo je prišel kropit svojega lovskega kolega Petra, ki je pred kratkim preminul. Ko je vstopil v pokojnikovo hišo, se je začudil, ko je videl, da Peter leži privezan v krsti. »Ja, kaj pa se greste z njim?« Kar privezali ste ga!« je rekel pokojnikovi vdovi. »Morali smo ga, saj ga je njegov lovski pes Muri že dvakrat odvedel iz hiše, misleč, da je pijan!«

POT DOMOV

Dve starejši ženski sta sedeli na klopci ob poti, ki vodi iz pokopališča proti postaji mestnega avtobusnega prometa. Prva je iz torbice izvlekla ogledalo in ličilo ter se naličila. Druga jo je vprašala: »Oprostite, koliko pa ste stari?« »Šestinsedemdeset let!« je odgovorila prva. »Koliko pa ste vi stari?« »Devetdeset let!« »Res? In zakaj potem sploh odhajate domov?«

GASILEC

Egonu je šlo v osmem razredu šole vse težje. Obupana mama se je posvetovala z razredničarko: »Kaj naj storim? Kam naj se Egon sploh vpiše po končani osnovni šoli?« »Predlagam, da gre h gasilcem!« je rekla razredničarka. »Zakaj pa tja?« »Če bo pri njih tako dobro šprical, kot je šprical pouk, bo zagotovo odličen gasilec.«

Zbrala M. Č.

